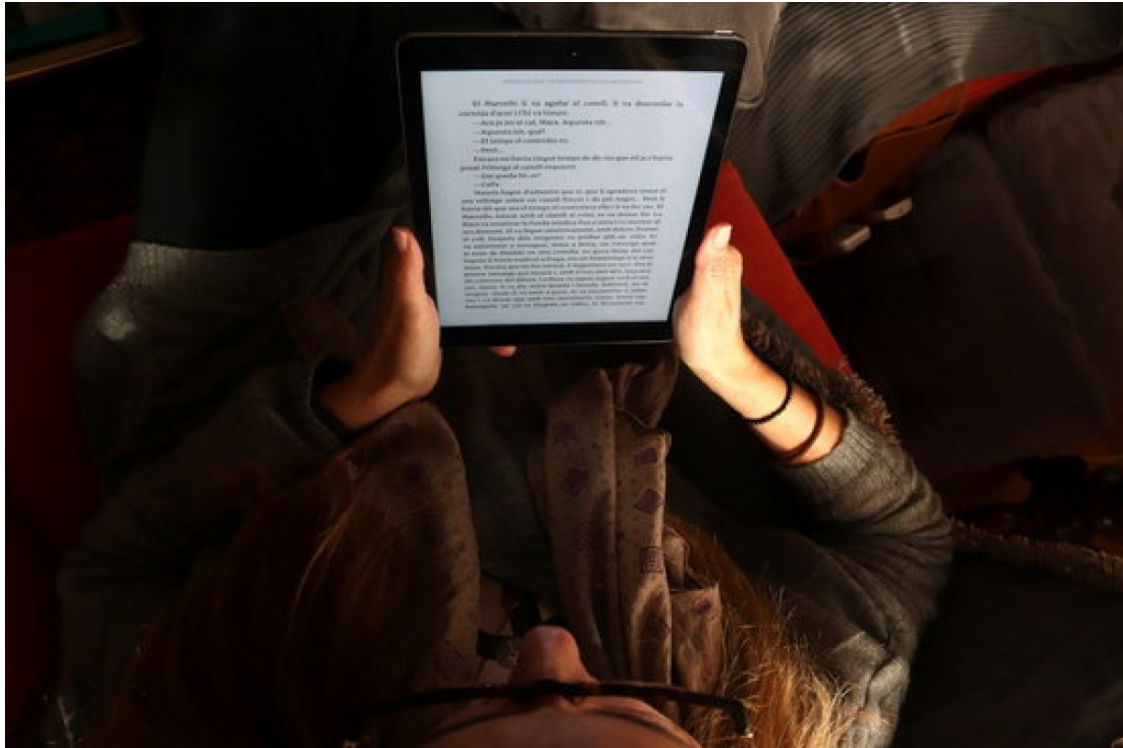

Tercera setmana: tot anirà? diferent

«I és cert que no tot anirà bé perquè tot serà diferent. Però no perdré l'esperança que aquest diferent no signifiqui pitjor»

21 dies doncs és el que el teu cos triga a acostumar-se a nous hàbits i a crear noves rutines | Freepick

Un dels fets que més m'ha impactat en aquests últims dies és el ser conscient com en dues o tres setmanes tot el sistema econòmic, social i relacional en el qual vivíem ha caigut. Quan decideixes deixar de fumar els doctors et diuen que el teu cos triga 21 dies a eliminar les toxines i en acostumar-se al nou hàbit saludable. Bé, de fet, no puc assegurar que ho diuen els doctors però em sona d'haver-ho llegit a algun cop.

21 dies doncs és el que el teu cos triga a acostumar-se a nous hàbits i a crear noves rutines. Recordem que es deia així també aquell programa mític de la Samanta Villar de reportatges mensuals que s'endinsava a viure diverses problemàtiques en la seva pell.

Com ja hem viscut aquests primers 21 dies de confinament obligat podem començar a determinar certes coses que estem aprenent de tot això. En el meu darrer article escrivia sobre la muntanya russa emocional, desitjant que la corba emocional (igual que la de contagis) s'aplanés, puc afirmar decididament que aquesta s'ha intensificat. I puc afirmar que no solament m'ha succeït a mi, en un treball d'investigació, he pogut percebre, com tot el meu entorn es troba estable físicament però emocionalment ubicant-se entre l'eufòria i la tristesa més absoluta.

A nivell afectiu és curiós com ens trobem tots o gairebé tots en un estat permanent de *sad and horny* que ens ubica hormonalment en una sensació similar a estar premenstruals. O com la que sentim quan escoltem l'últim disc de Bad Bunny, que tens ganes de perrear fins a terra i arrambar-te al primer que passi però que al mateix temps et cauen llàgrimes com punys. Desconec

si les persones que viuen el confinament en parella aprofiten el temps per mantenir una vida sexual que ompli més hores que una jornada laboral, però els que estem lluny de la parella o per altra banda solters, sento que estem vivint com una segona adolescència.

Per altra banda la gent que viu confinat amb la família es passa el dia queixant-se d'aquest fet i els que vivim tot això lluny de la família estem aprenent com posar el telèfon mòbil en la posició justa perquè no puguin veure com plorem mentre parlem amb ells. És realment sorprenent les tàctiques de supervivència que estem desenvolupant per no preocupar als nostres.

I arriben els missatges institucionals que són una barreja entre el drama, el temor i allò més naïf, "tot anirà bé" ens diuen, mentre tots veiem que no, que no anirà tot bé, que estem perdent feines, que les ajudes institucionals que han proposat són insuficients i que molts dels nostres veïns s'estan convertint en aficionats de la vigilància i la denúncia, una GESTAPO que es dediquen a controlar qui surt de casa, quantes vegades i qui fa servir o no les zones comunitàries per prendre una estoneta el sol.

És evident que tot no anirà bé, i que potser "la normalitat" tal com la coneixem tornarà a tornar, o no tornarà mai. Però si bé és necessari ser realista, ho és més no ser negatiu, perquè en moments de tristesa, inestabilitat i nerviosisme moltes necessitem rebre missatges positius, bonics, simples de les persones que estimem. Necessitem escoltar i fer plans de les coses que farem quan això s'acabi, "quan puguem tornar-nos a abraçar" és una frase que faig servir molt aquests dies. I és cert que no tot anirà bé perquè tot serà diferent. Però no perdre l'esperança que aquest diferent no signifiqui pitjor.